

ning. Jeg gør opmærksom paa, hvad vi allerede saa i Fjor, at man har sparet adskilligt ved at faa 8 Timers Arbejdsdagen forandret saaledes, at Arbejdet skal være effektivt, det vil sige, at der i visse Tilfælde skal arbejdes mere end 8 Timer. Man har endvidere foretaget adskillige Forandringer i Arbejdets Organisation, saaledes at der paa denne Post alene er en Nedgang paa 25 Mill. Kr. — I Parentes kunde jeg have Lyst til at sige, at jeg tror ikke, at 8 Timers Arbejdsdagen har været eller bliver til nogen egentlig Velsignelse for os. Det staar for mig som noget tvivlsomt, om den virkelig er gavnlig, jeg tror ikke, den er det, hverken for Arbejdet eller for dem, der skal arbejde. — Men der kan sikkert gøres mere endnu. Den højtærede Trafikminister har en Gang udtalt her i Tinget — jeg husker ikke ved hvilken Lejlighed —, at Tjenestemændene ikke fik for meget i Løn, og at de gjorde et godt Arbejde, men han føjede til: der er for mange. Dette er en Erfaring, som ogsaa vi andre har gjort, og Tjenestemændene selv er paa forskellige Omraader villige til at indrømme: Ja, vi er egentlig for mange. Men Forholdet er sikkert det, at for mange Tjenestemænd ogsaa betyder en Forringelse af Arbejdet. Det er at haabe, at Ministeriet efterhaanden kan formindske Antallet, baade for Økonomiens Skyld og for Arbejdets.

Jeg kunde have Lyst til at nævne den Bestemmelse i Lønningsloven, hvorefter Tjenestemændene skal indgive Begæring om Afsked, naar de bliver 70 Aar. Det var ikke Lønningskommissionens Mening, at dette absolut skulde forstås saaledes, at de alle skulde have deres Afsked. Men Forholdet er efterhaanden blevet det, at alle faar deres Afsked ved 70 Aars Alderen — ja, der er jo Undtagelser for Præsternes Vedkommende. Jeg tror, at man en Gang imellem kunde beholde dem noget længere, i de Tilfælde, hvor Administrationen mente, der kunde være Grund til at gøre Undtagelse. Det, at saa mange gaar paa Pension, forøger jo ogsaa Udgiften til Tjenestemændene.

Der har været nogen Tale om, at Tjenestemændene ønskede at faa et Forfremmelsesraad, som jeg tror, det kaldes. Jeg vil advare imod, at man kommer ind paa noget saadant. Jeg tror, at Embedsmandsvælde vil være noget af det værste, man kan have, naar der er Tale om at afgøre Forfremmelsesspørgsmaal. Det kan maaske være slemt nok med Ministervælde, men et Forfremmelsesraad som det, der

har været Tale om, vil sikkert holde paa det automatiske Avancement, saaledes at der alt for lidt tages Hensyn til Dygtigheden, og den spiller dog en stor Rolle, i hvert Fald i de højere Grader.

Der var en Tid ligesom en Stemning oppe hos Tjenestemændene imod den Ordning af Konjunkturtillægsspørgsmaalet, som blev truffet i Fjor for to Aar. Jeg har dog ikke mærket noget til, at den Bevægelse, der var ved at rejse sig, er kommet videre, og det glæder mig egentlig, for jeg opfatter det som en stiltiende Indrømmelse fra Tjenestemændenes Side af, at de skal tage deres Part af de mindre gode Tider, hvad der ogsaa stemmer med, hvad der var Forudsætningen, den Gang Konjunkturtillæget blev vedtaget. Det er Krigstidens Efterveer, vi slaas med, og de synes næsten lige saa vanskelige at komme over som selve Krigen. Den tilsyneladende Stigning i alt sætter Fordringerne op, og vi kan ikke faa noget ned igen. Det mærkes alle Vegne. Ved Opgørelsen af Procenttallet til Bestemmelse af Dyrtidstillæget har det vist sig, at den Post, der hedder „Andre Udgifter“, andrager 20 pCt. af en Families Udgifter, medens den før kun androg 9 pCt., hvorimod Fødevarer, der før androg 43 pCt., nu er gaaet ned til 38 pCt. Det viser sig altsaa, at man hellere vil spare paa Føden end paa Fornøjelserne, og det er ikke den bedste Vej at komme ind paa.

Jeg har set en Opgørelse — mere kan jeg ikke sige —, hvorefter vort Forbrug af Sukker, Kaffe, Tobak, Vin og Øl er 170 Mill. Kr. større end det tilsvarende i Sverige. Det er maaske dog et Fingerpeg i Retning af, at vi paa disse Omraader kunde bruge noget mindre, og det vilde maaske ikke være til Skade for vor Krones Kurs. At vort Kaffe-forbrug er steget med 50 pCt. og vort Sukkerforbrug med 33 pCt., synes jeg heller ikke tyder paa den største Sparsommelighed. Ved et Møde, der holdtes om Valutasituationen, hørte jeg en Tjenestemand tale, og han sagde ved den Lejlighed: Vi er nødt til at have større Statsindtægter, dersom vi skal faa vor Krone hævet, og er der ikke anden Udvej, ma vi give mere i Skat. Han hørte til Middelstanden og hævdede, at den ogsaa maatte med, og han tilføjede: Jeg har en Søn paa Latinskolen, og denne Søn koster Staten mere end alt det, jeg giver i Skat, saa jeg kunde da ikke godt vægre mig ved at give noget mere i Skat. Jeg synes, det er en sund Tankegang, og dersom vi alle havde noget mere af den, tror jeg nok,